25 ex. f 1.00
100 ex. f 3.50
1000 ex. f 30.00

Minimumprijs 5 cent

Alb. de Jong

Dreigende Oorlog!

Arbeiders, vrouwen, soldaten! Let op uw zaak. Waakt voor uw leven!

Twee en vijftig bange maanden kromp Europa ineen onder de smartelijke weeën van den oorlog. Dertig millioen bezweken onder zijn slagen. De millioenen, die hem doorstonden, waren uitgeput, honderdduizenden verminkt. Maar de hoop had hen staande gehouden. Deze oorlog immers zou de laatste zijn. Daarna zouden vrede en vrijheid, welvaart en geluk heerschen in een mooiere en betere wereld. Een zucht van verlichting ontsnapte aan de beklemde borst der millioenen, toen de wapenstilstand werd gesloten.

Maar helaas, de vrede is **niet** gekomen. De ontstellende waarheid van dezen tijd is, dat er

sedert Juli 1914 geen vrede in Europa

heeft geheerscht.

Het eerste vredeswerk der heerschende bourgeoisie was, om — tijdens het stichten van den Volkenbond — Rusland van 23 kanten te bespringen, de randstaten tegen Rusland in het harnas te jagen. Alleen aan het poolsche front stierven 250.000 menschen aan hongertyphus. Maar de Volkenbond greep niet in.

Nog was er geen sprake van herstel, of een nieuwe oorlog brak uit tusschen Griekenland en Turkije, die een oogenblik dreigde heel Europa opnieuw in vuur en vlam te zetten. De Volkenbond deed nogmaals niets. Maar verklaarde wel uitdrukkelijk, dat ieder vrij was, om wapenen te leveren aan de strijdende partijen. Nog is deze oorlog niet geëindigd, de conferentie van Lausanne schijnt telkens weer te zullen mislukken en terwijl vanuit dezen hoek nog altijd gevaar dreigt, is het nu al weer

de bezetting van het Roergebied

die het oorlogsgevaar acuter maakt dan ooit te voren.

Het meest fatale in de geheele geschiedenis is, dat zoowel de grieksch-turksche oorlog, als deze bezeting, gekenmerkt moeten worden als

rechtstreeksche uitvloeiselen van den „Vrede" van Versailles.

Om dien vrede te begrijpen, moet men zich herinneren, dat de oorlog van 1914—1918 de economische concurrentiestrijd met militaire middelen was tusschen Duitschland, Engeland en Frankrijk.

DUITSCHLAND was in 1870 hoofdzakelijk een landbouwende staat met een 40 millioen zielen, die een economische geheel vormden, goeddeels in staat zichzelf te voeden met de producten van den

duitschen bodem. Maar snel neemt de bevolking toe en groeit tot bijna 70 millioen in 1913. Onder de bestaande verhoudingen kon de duitsche bodem het duitsche volk niet meer voeden. Het werd van een landbouwstaat, een industriestaat. Vooral na de verovering van Elzas-Lotharingen in 1871 groeide de ijzerindustrie op geweldige wijze. In 1913 verwerkte zij bijna 7 maal zooveel kolen als in 1870. Duitschland was zoowel de voornaamste leverancier als de beste klant van bijna alle landen van Europa. Niet minder dan 25 milliard waren in het buitenland belegd. Zijn handelsverbindingen namen geweldig toe.

Het was opgenomen in de groeiende wereldhuishouding der volkeren. Jaarlijks groeide de bevolking met 850.000 zielen, het duitsche ondernemersdom had behoefte aan uitbreiding, aan nieuwe markten, nieuwe afzetgebieden, meer koloniën, het was de gevaarlijke concurrent geworden van Engeland.

Nitti verhaalt ons in zijn „Europa zonder vrede", dat reeds in 1913 duitsche ijzerindustrieelen tot hem, als minister van Handel van Italië, spraken over de noodzakelijkheid van het bezit van de ijzerbekkens van het fransche Lotharingen ten behoeve der duitsche industrie. Het duitsche militarisme was in overeenstemming met zijn industrieele ontwikkeling; het was jong,

agressief, aanmatigend, oorlogszuchtig.

ENGELAND, dat zijn positie in de wereld reeds veroverd had, was vredelievend, d.w.z. het wenschte ongemoeid gelaten te worden in zijn bevoorrechte positie. De engelsche imperialisten onderdrukken, behalve de 40 millioen proletariërs in Engeland zelve, nog 400 millioen kleurlingen daarbuiten in koloniën en dominions, het had de sterkste vloot en beheerschte van oudsher de knooppunten van het wereldverkeer. Zijn vredelievendheid was van het gehalte van den godsvrede tusschen kapitaal en arbeid, door de bourgeoisie gepredikt, die den klassenstrijd verafschuwt, omdat zij

onbetwist de uitbuiting wil handhaven.

FRANKRIJK, in 1870 wat grootte, bevolking en industrieele ontwikkeling betreft met Duitschland op een lijn staande, was in de laatste halve eeuw stil blijven staan en achtergebleven bij de hooge vlucht der duitsche industrie. Het was het land der kleine kapitalisten, Engeland vormde de van ouds gevestigde handelsonderneming, Duitschland de jonge, opbruisende, voortvarende, klein begonnen concurrent.

De oorlog was de

militaire voortzetting van dezen concurrentiestrijd,

het was een economische oorlog. De leuzen van cultuur, democratie, anti-militarisme, zelfbeschikkingsrecht waren leugens, frasen. De vrede van 1919 bewijst dit. Nimmer in de wereldgeschiedenis was er een macht ter aarde zoo groot als die der overwinnaars in 1918. De van het front terugkeerende duitschers vernielden hun wapens, vertrapten hun ijzeren kruisen, zij hoopten en vertrouwden op

Wilson. Heel Europa riep om vrede, om een nieuwe wereld. De geallieerden bezaten alles wat noodig was om hun wil door te zetten: legers, wapens, geld, brood. Zij demonstreerden de machteloosheid of den onwil — om het even — van het gezag om iets ten bate der volkeren te doen. Zij

maakten de overwonnenen economisch kapot.

Aan Duitschland werden ontnomen: Elzas-Lotharingen, Silezië en alle koloniën. Het verloor hiermede 75 pCt. van het ijzer, noodig voor zijn industrie.

Het moest uitleveren alle schepen boven 1600 ton, de helft van zijn schepen tusschen 1000 en 1600 ton, een vierde van zijn sleepers- en visschersvaartuigen. Het werd verplicht om desgewenscht 5 jaar lang 200.000 ton scheepsruimte te leveren aan de Entente, dat is meer dan de halve productie van 1913. Het moest uitleveren 5000 locomotieven en 150.000 wagons. De kolenmijnen van het Saargebied werden overgeleverd aan Frankrijk, wat met 't verlies van Elzas-Lotharingen en Silezië voor Duitschland neerkomt op het derven van een derde van zijn kolenproductie. Tien jaar lang moet het behalve dat 22 millioen ton kolen leveren aan zijn overwinnaars. Ten slotte moet het gedurende tientallen jaren een onmogelijke schadevergoeding betalen tot in fabelachtige sommen. Het werd volledig ontwapend, opdat het gemakkelijker te overheerschen zou zijn. Soortgelijke bepalingen werden opgelegd aan Oostenrijk en Bulgarije en zij leggen het karakter van oorlog en vrede bloot: de verscherping der economische slavernij ten behoeve van den overwinnaar.

Doch niet alleen Duitschland,

ook Frankrijk had den oorlog verloren.

Zeker, zijn legers hebben militair de overwinning behaalt, maar ik vraag, waarin bestaat de winst dan toch? Wat heeft het fransche volk, wat hebben de fransche arbeiders met den oorlog gewonnen? Anderhalf millioen mannen lieten hun leven op het slagveld, 274.000 keerden terug als rampzalige verminkten; drie provincies, 3.720 steden en dorpen, 310.209 huizen en 11.506 fabrieken waren totaal verwoest en bovendien 313.675 huizen gedeeltelijk; 2.712.000 menschen kwamen zonder onderdak, 20.000.000 stuks vee waren verloren gegaan; de staatsschulden waren vertienvoudigd en het volk mag de rente opbrengen. Ziedaar de oorlogswinst voor het fransche volk!

De oorlog heeft Frankrijk bankroet gemaakt. Zijn staatsuitgaven zijn twee maal zoo hoog als zijn inkomsten.

Altijd was het doel van den oorlog de slavernij van den overwonnene. De moderne oorlog brengt het proletariaat van alle landen, militair winnend, verliezend of neutraal,

dieper in de slavernij van zijn internationale meesters.

Burgereconomen en schrijvers hebben het afschuwelijke van dezen „vrede" gesignaleerd. Clemenceau erkende, dat deze vrede een methode was om den oorlog voort te zetten, Brailsford noemt ze een nachtmerrie van economische krankzinnigheid en Keynes

schreef: „De fransche en engelsche staatslieden hebben het aangedurfd den ondergang van Europa, in 1914 door Duitschland met den oorlog begonnen, in 1919 met den vrede te voltooien."

Die vrede beheerscht den toestand, ook den militairen toestand van Europa, door Nitti getypeerd reeds in den titel van zijn in November 1921 uitgegeven boek „Europa zonder vrede" en in zijn pas verschenen werk: „De aftakeling van Europa".

Frankrijk heeft militair een overwinning behaald, waarvan het nimmer droomde en die het zelfstandig nooit op het in ieder opzicht zooveel sterkere Duitschland had kunnen bevechten. Zijn heele tactiek is nu gericht op het behouden van de resultaten dier overwinning. Zijn meesters kunnen tegenover hun eigen volk, dat steeds gepaaid is met het gevleugelde woord „De mof zal betalen", de werkelijke economische en financieele nederlaag uit politieke overwegingen niet openlijk erkennen en zijn daardoor gedwongen vast te houden aan hun methode van geweld en bedreiging. Het weet zeer goed, dat dit optreden tegenover Duitschland en Oostenrijk in de bevolking dier landen den militairen èn nationalistischen geest opnieuw aanwakkert, den haat en de wraak opwekt en tot verzet prikkelt, dat bij de toenemende ellende in Centraal-Europa met Sovjet-Rusland achter zich, allerminst denkbeeldig is. Het heeft daarom

een zeer sterk militarisme

noodig en om dat tegenover zijn eigen bevolking te kunnen rechtvaardigen, zijn de fransche heerschers genoodzaakt tegen den „altijd nog militaristische en oorlogszuchtige Boche" te hetzen. Hiermede rechtvaardigt het ook de instandhouding van dat deel van zijn leger, dat gereed wordt gehouden tot handhaving der kapitalistische orde tegenover de revolutionaire krachten in Frankrijk en waarvoor alleen reeds naar de meening van een deskundig fransch generaal 200.000 man in garnizoen gehouden moet worden. In het geheel heeft Frankrijk een leger van 800.000 man op de been. Het voerde voor de negers van Afrika een driejarigen dienstplicht in en misbruikt deze kleurlingen uit warmere landen, die tot voor kort meerendeels tot de kannibalen behoorden, als bezettingstroepen van Duitschland.

Hoewel het vredesverdrag het maximum der bezettingstroepen op 70.000 bepaalt, breidt dit zich soms tot het dubbele uit. Bij Trier werd een veldbakkerij ingericht voor 400.000 soldaten.

Niet minder dan 2300 H.A. bouwland werden aan hun bestemming onttrokken in dit land van zorg en honger, ten behoeve van kazernes en exercitieterreinen. Alleen voor het inrichten van vliegkampen werden 800 H.A. bouwland in beslag genomen. Kortom, Frankrijk maakt van bezet Duitschland

een militaire operatiebasis tegen Centraal- en Oost-Europa.

Ook aan de andere zijde van Duitschland heeft het zich militair gedekt. Het beginsel van het zelfbeschikkingsrecht is door Clemenceau uit naam der fransche imperialisten gebruikt om langs Rusland een rij van bufferstaten in het leven te roepen: Finland, Estland,

Letland, Lithauen, Polen, Tsjecho-Slowakije, Hongarije, Roemenië. Het heeft van Centraal Europa een tweeden grooten Balkan gemaakt.

Duur hebben de meeste dier staten hun „zelfstandigheid" moeten koopen: ten koste van zware militaire lasten.

Met de voornaamste dezer moderne Balkanstaten heeft Frankrijk zich militair verbonden. Er is een

militair verbond

tusschen Frankrijk en Polen, dat gedwongen is — niettegenstaande zijn staatsuitgaven 8 maal zoo groot zijn als zijn inkomsten — een leger op de been te houden van 600.000 man. Een fransche missie van 600 officieren richtte dit leger af in den oorlog tegen Rusland. Er is een militair verbond tusschen Frankrijk en het semi-soc.-dem. Tsjecho-Slowakije, dat zich verbonden heeft om den terugkeer op den troon van een Habsburger of een Hohenzollern als een casus belli te beschouwen, en ingeval van een oorlog tusschen Frankrijk en Duitschland 500.000 soldaten te leveren. Als een boer over zijn koeien, zwijnen en ezels, beschikken in dezen tijd van democratie de diplomaten over de volkeren. Om aan dien eisch te kunnen voldoen, moet Tsjecho-Slowakije een staand leger onderhouden van 150.000 man tot 1928, onder contrôle van een fransche missie, die ten koste van dit arme land met zijn schrikbarende werkloosheid een half millioen kronen per maand verteert.

Oostenrijk-Hongarije is thans „ontwapend", maar de staten, hieruit voortgekomen, hebben heel wat grooter legers op de been, dan het heele land voor 1914.

Behalve de genoemde, zijn er nog militaire verbonden tusschen Polen en Roemenië, tusschen Polen en Hongarije, tusschen Griekenland en Roemenië, terwijl er sprake is van een militair verbond tusschen Polen en Finland. België, militair verbonden met Frankrijk, houdt een leger op de been van ruim 100.000 man en Europa heeft thans ruim een millioen militairen meer onder de wapenen dan in Juli 1914.

Zoo is de militaire toestand van Europa op dit oogenblik:

aan alle kanten oorlogsmogelijkheid en oorlogsdreiging.

Bij den vrede heeft Frankrijk zijn macht gebruikt, om Duitschland, Oostenrijk en Bulgarije zoo diep mogelijk neer te drukken, om Turkije zoo ver mogelijk terug te dringen. Maar niet zoodra konden de kemalisten voldoende militaire macht ontwikkelen, of de oorlog tegen den „Vrede" van 1919 brak uit, om den toestand van voor 1914 te herstellen. Terecht wees toen de „N. Rott. Ct." er op, dat de Balkan-conflicten reeds 100 jaar aan de orde van den dag zijn en met het herstel van den vroegeren toestand opnieuw voor 100 jaar hadden bijgeteekend. Het te Lausanne opgemaakte vredesverdrag werd door Turkije niet aanvaard. Moestafa Kemal zwoer bij het graf zijner moeder, de pas verworven vrijheden van Turkije te zullen verdedigen en in de regeeringskringen te Angora is verklaard, dat

de oorlog zou worden hervat,

als Engeland niet toegeeft.

Voor de bourgeoisie van Bulgarije, Oostenrijk en Duitschland bestaan dezelfde redenen voor strijd tegen den vrede van Versailles als voor Turkije. En als zij de macht daartoe kunnen ontwikkelen, zullen zij er zeker toe overgaan,

als de arbeiders het niet beletten!

Reeds brengt Bulgarije zijn legers in orde, om zich den toegang naar zee, dien het in 1919 ontnomen is, maar nadien terug werd beloofd, met geweld te verschaffen.

Dat de Entente inderdaad vreest voor militair verzet harer vroegere vijanden, wordt bewezen door het feit, dat volgens de duitsche en de russische pers

Polen begint te mobiliseeren, terwijl Roemenië en Tsjecho-Slowakije reeds drie lichtingen hebben opgeroepen.

Denk in dit verband aan de militaire verdragen! Maar let vooral op de nederlandsche regeering. Zij nam het besluit om instellingen uit den oorlogstijd, zooals de N. U. M., tot wier opheffing reeds was besloten, voorloopig nog in stand te houden. Reeds werden langs de Oostgrens en de Noordzeekust de beschikbare woning- en stalruimte door legerautoriteiten opgenomen en worden oude, ongebruikte kazernes opnieuw in gereedheid gebracht. Wel lanceert zij in de pers, dat er geen reden tot ongerustheid is, maar zij erkent tevens, dat „door het departement van oorlog weliswaar alle maatregelen getroffen zijn met het oog op den abnormalen toestand noodig".

Ook de nederlandsche regeering bereidt zich dus reeds voor op mobilisatie. Geen wonder. Want deskundigen — militairen, politici, economen en revolutionairen — zijn het er over eens, dat bij een volgenden oorlog, ook door het lidmaatschap van den Volkenbond,

Nederland zijn neutraliteit prijs zal moeten geven.

Het is echter de taak der arbeiders, iedere poging tot mobilisatie door verzet te verijdelen. Want de arbeiders hebben in den oorlog nooit en nergens iets te winnen. Zij verliezen den oorlog altijd, ook al wordt door hen militair de overwining behaald.

De oorlog maakt altijd de rijken rijker en de armen armer.

Het volk is daarom

van nature de doodsvijand van oorlog en militarisme.

En als het proletariaat van Europa zich nog eenmaal in de bres stelt voor de nationalistische en imperialistische belangen van zijn onderdrukkers, teekent het daarmede

zijn eigen doodvonnis

en tegelijkertijd dat van Europa.

In het Roergebied wordt thans een strijd gevoerd — evenals in 1914 — tusschen fransche en duitsche imperialisten om het bezit der kolenmijnen. In 1914 gebruikten de regeeringen voor dergelijke strijdpunten de arbeiders als soldaten en als de duitsche heerschers er toe bij machte waren, zouden zij niet aarzelen voor deze belangen

opnieuw de arbeiders in den nationalen oorlog te jagen. Nu dit niet gaat, sporen zij de arbeiders aan tot lijdelijk en economisch verzet. Toen in Maart 1922 de spoorwegarbeiders staakten tegen hun hongerloonen, deed Ebert, de sociaal-democratische president, de stakingskassen in beslag nemen. Nu het gaat om kapitalistische belangen, vuurt dezelfde regeering tot staking aan, ten bate van „de bevelen van Berlijn". Priesters en reactionairen zijn thans in Duitschland de grootste voorstanders van algemeene werkstaking en het is

de tragiek van de geschiedenis der arbeidersbeweging,

dat vóór nog het strijdmiddel der staking, afkomstig uit het revolutionaire arsenaal, is aangewend als middel tot verhindering van oorlog, de arbeiders als instrument van hun heerschers de staking toepassen voor nationalistische en imperialistische, d.w.z. voor arbeidersvijandige doeleinden.

De sociaal-democraten, de internationale schildknapen van den duitschen staat, en de aan haar verwante vakbeweging ondersteunen openlijk dezen nationalistischen strijd, huldigen als in 1914 den godsvrede tusschen duitsche arbeiders eenerzijds en duitsche kapitalisten en nationalisten anderzijds.

Het N. V. V., ten nauwste aan de sociaal-democratie verbonden, gaf *f* 150.000 ter ondersteuning van „den strijd der arbeiders in het Roergebied." D.w.z. ter ondersteuning van den strijd van de Stinnessen, de Krupp's de Thijssen's tegen Poincaré, welke strijd wordt uitgevochten op de ruggen van het uitgemergelde duitsche proletariaat. Inplaats van de verbroedering te bewerken tusschen duitsche arbeiders en fransche militairen, reiken de moderne arbeiders van Nederland de met goud gevulde hand aan de duitsche kapitalisten. En het I. V. V. wekt de arbeiders van andere landen op, evenzeer geld beschikbaar te stellen voor dezen nationalistischen strijd, die ieder oogenblik in een verdoemden oorlog kan omslaan. Dat is de eerste vredesactie van het internationaal Vakverbond na het congres in Den Haag.

Maar ook de door de sowjet-sociaal-democraten gedirigeerde R. V. I. heeft reeds 100.000 goudroebel voor hetzelfde doel beschikbaar gesteld.

De bolsjewistische „Izwestia" (Moskou) van enkele dagen geleden betoogt, dat „ofschoon de arbeidersklasse van Rusland voor de duitsche bourgeoisregeering geen sympathie heeft, Sowjet-Rusland uit eigenbelang toch niet kan dulden, dat Duitschland geheel vernietigd wordt."

Na de houding der 3-de internationale, die in den turksch-engelschen strijd om de petroleum den godsvrede voor het turksche proletariaat aanbeval, hadden wij niet anders verwacht.

Niet de arbeidersbelangen, maar de staatsbelangen geven bij deze lieden den doorslag en daarom zeggen wij tot de arbeiders

hoedt u voor de politici!

Moderne arbeiders, controleert de leiders van het I. V. V. en

van de 2-de en $2\frac{1}{2}$-de internationale. Communisten en N. A. S.-menschen, die met de C. P. samenwerkt, controleert de leiders der 3-de internationale en de R. V. I.

Laat u onder geen beding in nieuwen oorlog sleepen. Verloochent iedere nationaliteit. Weigert iederen oorlogsdienst. Laat uw houding niet bepalen door de „tactische" overwegingen van politieke leiders, maar door uw overtuiging. Wij moeten meer geloof hebben in ons beginsel, dan in de leiders.

Arbeiders, vrouwen, soldaten! De oorlog brengt ons niets dan ellende. Doet er daarom niet aan mee. Wie uwer is het die oorlog verlangt? Er is er niet een. Welnu maakt dan ook geen oorlog. Doet niet meer mee. Wij zijn sterk, wij hebben de meerderheid, wij hebben de macht. Zonder onze medewerking is oorlog onmogelijk. Wij en wij alleen, kunnen den oorlog verhinderen. Daarom zijn wij er juist verantwoordelijk voor. Als wij maar weten, wat wij willen! Dat is noodig.

Wat de bourgeoisie voorbereidt is afschuwelijk, dat is de oorlog. Wij willen geen oorlog en dat is beter. Maar in één ding moeten wij de bourgeoisie loven: wat zij wil, dat wil zij goed en dat doet zij goed. Zij is klaar voor wat ze wil. Welnu, wij moeten nog beter klaar zijn voor wat wij willen, anders zullen wij weer verliezen.

Nu reeds moeten wij vast besloten zijn, ieder voor zich sterk genoeg, om alleen te staan, allen tezamen gesterkt door den vasten wil van allen.

Het mobilisatiebevel zij ons een stakingssein.

Zoodra het gevaar dreigt moeten wij de straat op: mannen, vrouwen en jeugd naar de kazernes, de stations, de telegraafkantoren, de persbureaux. Soldaten, transportarbeiders, telegrafisten, journalisten en typografen moeten wij bezweren alle oorlogswerk te weigeren en te arbeiden voor den vrede.

Slaat ons beroep niet in, laten wij dan liever munitie, spoorwegen, telegraaftoestellen en drukpersen vernielen, dan toe te laten, dat ze in dienst van nieuwen oorlog worden gebruikt.

Als gij opgaat naar de kazernes, laat het dan slechts zijn om de bourgeoisie te ontwapenen.

Kameraden, houdt u gereed; weest klaar voor die actie.

Weest kalm, maar vastberaden!

1 Februari 1923. ALBERT DE JONG.

Uitgave **Rev. Actie Comité „Verhinder Oorlog"**

Bestellingen onder contante betaling aan den penningmeester
COR DE GROOT — Albert Cuypstraat 173 — AMSTERDAM